

Måske skal vi slet ikke se det til ende?

Hvorfor er vi så optaget af, om publikum ser indslag til ende? Måske skal vi begynde at betragte web-tv som et format og fortælleform, hvor det er helt legitimt ikke at se indslag til ende.

Der er mange formater, hvor det er fuldt acceptabelt og forventeligt at publikum, læsere eller seere, ikke læser / oplever til vejs ende, ikke ser det hele eller tager vejen igennem stoffet fra start til slut. Ja mange artikler såvel på print som online er bygget op, så vi kan stå af undervejs, eller spring i indholdet efter temperament, vidensniveau og interesse.

Web-tv, video på nettet, måles typisk på hvor langt hen i indslag publikum står af, og oftest med det ultimative succeskriterie, at publikum skal holde fast hele vejen igennem og ser indslaget i et lineært forløb fra start til slut. Det selvom vi ved, at vi er i et interaktivt miljø, hvor opmærksomhed og curser/finger hurtigt bringer os videre. Og selvom vi også ved fra tracks og statistiker, at det meget sjældent sker, at publikum bliver hængende til den bitre ende. Så hvad med at droppe målsætningen og succeskriteriet om at publikum skal se indslag til ende – fra start til slut. Lad os droppe dogmet og tilpasse fortælleformer og formater virkeligheden og mediets præmisser. Lad os gøre det ganske legitimt og nemt for publikum at stoppe undervejs. Ja lad os tværtimod hjælpe publikum med at stå af på meningsfulde steder i indslaget, give dem bider der giver mening i sig selv og ikke bare dårlig samvittighed eller spildtid/dårlig oplevelse over ikke at få udbytte af de minutter man trods alt gav sin dyrebare opmærksomhed væk.

Et skift af dogme, væk fra den låste berettermodel og Aristoteles dogme om at enhver fortælling har en start, midte og slut. Ikke, at der ikke stadig er en start, midte og slut i selv det mindste forløb. Men, hvor vi før så dette i nogle vældig lange plots og fortælleforløb og berettermodeller fra filmens verden, skal vi tænke flere korte fortællinger i samme indslag, der i sig selv giver mening. Korte fortællinger der kan fortsættes med flere korte fortællinger i forlængelse for uddybning, nye vinklinger, perspektivering mv. Ja fx som de fleste gode journalistiske historier fortælles i avisen – fra det ultra kort budskab i rubrik og billede til det væsentligste og herefter

udbybninger og udfoldning af historien, som jeg kan fortsætte i afhængig af interesse og kontekst. For den klassiske tilrettelægger og producent er det en udfordring, men også en kreativ udfordring, at arbejde med plots og "afstigningspunkter" og hjælp til at fortsætte eller stige på igen senere. En opgave hvor det også bliver meningsfuldt og nødvendigt for de levende billeder at forbinde sig med tekst og øvrig webkontekst.

Det vil gøre publikum gladere, hvis det opleves som helt ok at stoppe undervejs, også efter første afsnit, og ikke opleves som spild af tid. Og det vil gøre tilrettelæggere og afsender af indhold gladere, fordi de ikke vil lide under konstant uopfyldte succeskriterier og dermed større tilfredshed – og udbytte af anstrengelserne.

Gennemsnitlige afspilningsprocenter og bouncerater/afvisningsprocenter skal vi i forhold til web-tv måske til at ses i et andet lys – ikke stræber efter 100%.